

ELLISON COOPEROVÁ

Čo sa skrýva za závojom smrti?



V KLIETKE

IKAR

ELLISON
COOPEROVÁ

V KLIETKE

Preložila Jana Seichertová



Ellison Cooper
CAGED

Copyright © 2018 by Ellison Cooper

All rights reserved.

Translation © 2019 by Jana Seichertová

Graphic designer: Andrea Falsetti

Jacket art © Roberto Pastrovicchio/Arcangel Image. Graphic elaboration.

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6733-6

SEANOVI, SVOJMU NAJLEPŠIEMU
PRIATEĽOVI, SKUTOČNEJ LÁSKE
A PARTNEROVI V ZLOČINE

ANACOSTIA, WASHINGTON, D. C.

Policajné hliadkovacie auto s bežiacim motorom stálo na vyľudnenej obytnej ulici. Strážnik Wilson Tooby chlipkal horúcu kávu, oči prižmuroval pred ranným svetlom. Konáre kvitnúcich čerešní sa klenuli ponad cestu a vrhali dlhé tieň na pestované trávniky aj starostlivo udržiavané domy.

Na rozdiel od niektorých kútov juhovýchodného Washingtonu táto štvrť pôsobila pokojne, dokonca idylicky.

Široko-dáľe bolo vidieť iba jednu spustnutú budovu, a práve pred ňou sedel v aute Wilson so svojím partnerom Mikom.

Wilson sa naklonil k sedadlu spolujazdca, aby si lepšie prezrel opustený rodinný dom. Zadebnené okná a hnijúce verandy sa vo Washingtone vyskytovali pomerne bežne, no Wilson si bol istý, že hrdzavú zeleno-zlatú tabuľu s nápisom NA PREDAJ, vystavenú v záhrade, nevidí prvý raz.

„Nekontrolovali sme tento dom aj minulý týždeň?“ spýtal sa.

„Čo?“ Mike mal oči len pre svoj mobil, do ktorého práve písal esemesku novej priateľke.

„Zabudol si? Prijali sme tiesňové volanie. Dievča hovorilo zmätene, akoby bolo zdrogované.“

„Keď to tvrdíš, asi to tak bude.“ Mike pokrčil plecami.

Mike patril k mužom, ktorí posadnuto dvíhajú činky, ale nevládku prebehnúť ani osemsto metrov. Nebol to najlepší políš, s akým Wilson kedy pracoval.

Wilson otvoril v palubnom počítači správu o incidente a prečítal poznámku, ktorú do nej napísal pred dvanástimi dňami. „Naozaj ide o ten istý dom. Ale minule tu bol pokoj.“

„Na čo sa sťažujú tentoraz?“ Mike sa naklonil, aby si prečítal text na monitore počítača.

„Na nepríjemný smrad.“

Obaja znovu pozreli na dom. Zápach neveštil nič dobré. Wilson ťukol na obrazovku a ešte raz si vypočuli tiesňový hovor. Nech žijú moderné technológie! Stlačil ikonu prehrávania a o chvíľu sa policajným autom rozľahol dievčenský hlas.

„Haló?“ ozval sa z reproduktorov váhavý šepot.

„Deväťstojedenašť, ako vám môžem pomôcť?“ príkro sa spýtala operátorka tiesňovej linky.

„Ha... haló? Pomôžete mi niekto, prosím?“

„O akú núdzovú situáciu ide, zlatko?“ Operátorkin hlas trochu zmäkol.

„Nechápem, čo sa deje. Je tu...“

„Kde práve ste, zlatko?“

„Neviem.“ Rozplakala sa. „Vôbec netuším...“

Prenikavý zvuk roztriasol reproduktory v hliadkovacom aute a spojenie sa vzápätí prerušilo.

„Nebol to brechot psa?“

„To fakt netuším.“ Wilson preletel očami správu. Hovor prišiel zo starej pevnej linky, ktorá už oficiálne nebola v prevádzke, a tak ho nedokázali presne lokalizovať. Túto adresu určili ako najpravdepodobnejšie miesto v oblasti, odkiaľ mohol prísť.

Wilson a Mike na ňu zašli a niekoľko ráz zaklopali na dvere. Potom obišli dom a porozprávali sa so susedom. Vysvetlil im, že je prázdny a nikdy nevidia nikoho doň vchádzať alebo z neho vychádzať. Nijaké stopy po vlamaní ne našli a okná aj dvere boli pevne zatvorené. Ani si neboli istí, či sú na správnom mieste, a tak incident ďalej nevyšet-

rovali. Wilson si ešte spomínal, že jeho dcéra mala v ten deň narodeniny. Chcel prácu čo najskôr skončiť a včas sa vrátiť domov na jej oslavu.

A teraz sa niekto sťažoval na nepríjemný smrad.

„Dočerta,“ ticho zahrešil Wilson, keď s námahou vyliezol z auta. Z celého srdca dúfal, že vnútri nenájdu mŕtvu narkomanku. Obaja policajti opatrne vyšli po krivých schodoch k domovým dverám a Wilson na ne silno zabúchal.

„Haló, tu je polícia. Otvorte!“

Už keď klopal, zvnútra zacítil nezameniteľný zápach rozkladajúceho sa mäsa, ktorý prenikol cez škáry okolo dverí.

„Doriti,“ znovu zahrešil.

„To vôbec nevyzerá dobre.“

„Myslíš?“ Wilson mal svojho partáka už plné zuby. „Oznám to dispečingu, ja zatiaľ vyrazím dvere.“

Kým Mike hovoril do vysielacky, Wilson z celej sily kopol do starých dverí. Mieril na miesto rovno nad zámkom. Drevo sa rozštíepilo a Wilson sa napriek okolnostiam neubránil víťazoslávneho výkriku: „Áno!“ Kopnutie dverí sa ľahko mohlo skončiť trapasom, keby tak ochotne nespolupracovali.

Vstúpil do domu a prehltnol žlč, čo mu vyletela až do hrdla. Aj keď bol chladný jarný deň, teplý vzduch uväznený v dome páchol stuchlinou.

Mike vošiel dnu a tiež sa mu zdvihol žalúdok. „Doriti!“

„Tu nevracaj, človeče. Ak to v sebe neudržíš, vráť sa na ulicu,“ varoval ho Wilson.

„Tento dom v nijakom prípade prehľadávať nebudem. Na to zabudni, kamoš. Jednoducho zavolaj pohrebné auto.“

„Nemôžem ho zavolať, kým nenájdeme mŕtvolu. Mohol by to byť medvedík čistotný alebo čojaviem čo.“

Mike zahrešil.

Wilsonovi od nervozity naskočili na tele zimomriavky. Dôveroval svojim inštinktom a vytiahol z puzdra zbraň. Mike zdvihol jedno obočie, ale urobil to isté.

„Haló?“ zavola Wilson a rýchlo prehltol, lebo mu znovu prišlo nevoľno.

Pustili sa prehľadávať dom podľa zvyčajného postupu. Wilson kráča po slabo osvetlenej chodbe, ostrážito otáčal hlavu na obe strany. Prízemie bolo prázdne. V kuchyni však odporný zápach zosilnel a pôsobil kyslejšie. Wilsonovi vyhrkli do očí slzy. Ukázal na dvere, o ktorých predpokladal, že vedú do pivnice, a obaja si na nich hneď všimli lesklú novú zástrčku, príkro kontrastujúcu so špinavými stenami domu.

Mike prikývol a odtiahol ju. Keď sa dvere otvorili, na dvojicu policajtov sa z nich vyvalil zamorený vzduch. Mimovoľne cúvli a rukami si zakryli nosy. Na zbrane, ktoré v nich držali, celkom zabudli.

Mike cez rukáv košele skríkol: „Poďme dolu, nájdime to prekliate telo a čo najrýchlejšie odtiaľto vypadnime!“

Stúpil na najvyšší schod, pozrel si na nohy, akoby na niečo šliahol, a vyhrkol: „Dočerta, čo...“

V tej chvíli spustila brokovnica, ktorá visela rovno za dverami.

Wilson najhoršiemu unikol, lebo stál tesne za Mikom. Zopár brokov mu zasiahlo ľavú ruku a ľavú polovicu tváre.

Zato Mike schytil plný zásah.

Svalnatý policajt, ktorému broky roztrhali tvár aj hrud', vykrikol od bolesti a inštinktívne cúvol. Vrazil do Wilsona a obaja muži spadli na zem.

NÁPRAVNÉ ZARIADENIE COFFEEWOOD, VIRGÍNIA

Zvláštna agentka FBI Sayer Altairová pozorovala vraha cez úzku škáru vo dverách. Dugald Tarlington s hlavou sklone- nou nad niečím vo svojom lone sedel na oranžovej pohovke v čakárni nemocničného krídla. V malom priestore obrov- ský muž pôsobil ako bralo. Jeho mäsité líca vyzerali ako hrubé stejky a schlpené blond vlasy pripomínali vtáčie hniezdo. Sayer však najväčšmi odpudzovali vrahove prsty, vyzerali ako svalnaté úhory.

Zachvela sa a cúvla späť do prítmnia ordinácie. Znovu po- zrela na Tarlingtonov spis. Náhodou ho otvorila na strane s fotografiou jednej z jeho obetí. Ženin krk bol posiaty mo- drinami od opakovaného škrtenia, ktorým ju Tarlington znovu a znovu privádzal do bezvedomia. Sayer zdvihla hru- bý zväzok fotografií s podobným motívom. Zobrazovali šty- ri mladé ženy, ktoré Dugald Tarlington nepredstaviteľne surovo zavraždil.

V chladnom neónovom svetle čakárne sa masívne vra- hovo telo zrazu roztriaslo. Obaja dozorcovia, ktorí tam boli s ním, na chvíľu zdvihli hlavy, ale potom sa od väžňa zase znudene odvrátili. Sayer sa predklonila, zvedavá, na čo sa Tarlington pozerá. Dlážka pod jej nohami zavŕzgala.

Tarlington sa obrátil za zvukom a Sayer zbadala, že mu- žovi sa po červených lícach kotúľajú slzy.

Na kolenách mu ležal starý katalóg JC Penney otvorený na strane s fotografiou, ktorá zachytávala veselú rodinnú

grilovačku. Sayer vystúpila žľč až do hrdla. Pre takého neľudského vraha, ako bol Dugald Tarlington, nemala ani štipku súcitu.

Sayer si nasadila neutrálny výraz a prešla dvermi do čakárne.

„Pán Tarlington, ďakujem, že ste súhlasili s týmto vyšetrením. Rozumiete všetkému, čo sa o chvíľu bude diať?“

Utreľ si slzy a znovu sklopil zrak na katalóg. „Moje vlastné deti sa so mnou už nerozprávajú. Najstarší syn má dvanásť rokov. Potrebuje otca,“ vyhlásil s výrazným južanským prízvukom.

Sayer takmer odsekla, že keby mu na deťoch naozaj záležalo, pravdepodobne by nezavraždil štyroch nevinných ľudí. Namiesto toho povedala: „Pán Tarlington, potrebujem od vás ústne potvrdenie, že ste pochopili, čo všetko patrí k vyšetreniu funkčnou magnetickou rezonanciou.“

Konečne jej venoval pozornosť. „Vy ste tá žena z FBI, ktorá skúma mozgy vrahov?“

„Áno.“

„Ale...“ Zarazil sa a skúmavo sa na ňu zadíval. „Veď ste čierna.“

„Ďakujem za upozornenie.“ Sayer prehltila ďalšiu ušti-pačnú poznámku. „Mám vám znovu podrobne vysvetliť celý postup?“

„Nie, pani, všetko som pochopil. Chcete vidieť, ako vyzerá mozog vraha znútra. Smiem sa spýtať, čo vlastne hľadáte?“

„Podľa mojej teórie predná časť vášho mozgu, takzvaný prefrontálny kortex, by mala byť oveľa menej aktívna ako pri normálnom mužskom mozgu. Okrem toho sa domnievam, že vaša amygdala – časť mozgu zodpovedná za empatiu – je vyvinutá podpriemerne.“

Vrah sa nad tým zamyslel, potom stroho prikývol. „Dobre. A keď to u mňa nenájdete, bude to znamenať, že som nevinný?“

„Také jednoduché to nie je, pán Tarlington.“ Tváril sa tak úprimne, až to naháňalo strach. Lenže Sayer si prečítala jeho spis. Dôkazy DNA, odtlačky prstov – celý balík. Z forenzného hľadiska o jeho vine neexistovali ani najmenšie pochybnosti. Ale praví psychopati vedeli znepokojujúco šikovne manipulovať s emóciami svojich blízkych a Sayer bolo jasné, že práve hľadá do očí ozajstného majstra.

Sklamane zvrátil čelo a úhorovitými prstami pohladkal okraj katalógu. „Dovolím vám skúmať môj mozog, ak mi necháte toto.“

Sayer sa zdvihol žalúdok pri predstave, že Tarlington sa bude zvrátene tešiť z fotografií mladých žien. Potom si však uvedomila, že ten netvor zostane do konca svojho života za mrežami, a odovzdane prikývla. Nech si ten prekliaty katalóg nechá!

„Ďakujem,“ šepol zlomeným hlasom. Človek by takmer uveril, že Dugald Tarlington je schopný ľudských citov.

O niekoľko minút odsúdený vrah vkĺzol do tunela magnetickej rezonancie. Zatiaľ čo si prezeral rôzne fotografie, Sayer čakala, kedy sa na malom monitore objavia zábery jeho mozgu. Z tašky si vybrala komboloi, šnúрку s korálikmi, a nechala si hladké žlté kamienky kĺzať medzi prstami. Technik, ktorý pricestoval so zariadením na funkčnú magneticкую rezonanciu z Georgetownskej univerzity, stál za Sayer a pozeral jej cez plece, zatiaľ čo sa na monitore pomaly zhmotňovali prvé obrazy.

„Tak čo sa deje v jeho mozgu?“ prerušil napokon mlčanie.

Sayer sa zamračila. Pravdaže, ešte bude musieť urobiť porovnávaciu skúšku, ale už preskúmala tisíce podobných obrazov, a preto mohla s istotou vyhlásiť, že Dugald Tarlington mal pravdu – jeho mozog vyzeral celkom normálne. Chystala sa technika odbiť úsečnou odpoveďou, keď vtom jej zabzučal telefón.

„Sayer Altairová.“

„Sayer, máme nové miesto činu a želim si, aby ho prevzalo vaše oddelenie. Už som tam poslala forenzný tím aj pyrotechnikov. Hneď sa vydajte na cestu, chcem vás tam mať čo najskôr.“ Hlas zástupkyne riaditeľa FBI Janice Holtovej znel podráždene, ale podráždenosť bola pre ňu typická.

„Zástupkyňa riaditeľa Holtová, práve skúmam Tarlingtonov mozog pomocou magnetickej rezonancie. Skončiť by som tu mala najneskôr o hodinu.“

„To je mi jedno. Keď sa objaví nový prípad, váš výskum musí počkať. Tak znela dohoda.“

Sayer prehltnula námietku. „Fajn,“ nezdvorilo precedila medzi zuby. „O čo ide?“

„O vraždu. V pivnici domu vo Washingtone našli minimálne jednu mŕtvolu. Na mieste činu nastražili výbušné zariadenie. Máme dvoch zranených strážnikov, jeden z nich je v kritickom stave.“

„Ó nie.“ Sayer vyschlo v ústach. Až príliš dobre vedela, ako sa teraz cítia rodiny tých policajtov.

„Áno, brokovnica vystrelila, keď zakopol o nastražený drôt. Miesto činu je celkom spustošené. Záchranári, washingtonské policajné oddelenie – všetci sa bezstarostne prehánali po dome. Ale nakoniec v nich zvíťazil rozum a zavolali nás.“

„Prečo?“

„Miesto činu opísali ako – citujem – strašidelné. Poverujem vás vedením vyšetrovania,“ dodala Holtová.

Aj keď sa Sayer hnevala, že ju narýchlo odvolali z výskumného projektu, srdce sa jej rozbúchalo rýchlejšie.

„Pri vyšetrovaní tohto prípadu vás chcem vidieť v prednej línii. Ako partnera vám posielam Vika Devereauxa z oddelenia zločinov na deťoch, lebo ešte nepoznáme vek obete. Nepokašlite to.“ Zástupkyňa riaditeľa Holtová prerušila spojenie.

Sayer požiadala technika, aby dokončil skenovanie Dugalda Tarlingtona sám, a vyšla z väzenskej budovy do chlad-

ného jarného večera. Zhlboka vdýchla vôňu zemolezu, šíriacu sa z kopcov na juhovýchode. Vtom jej zazvonil telefón. Pohľad na displej Sayer prezradil, že jej volá stará mama, ale na rozhovor s prírodným živlom, akým bola Sophia McDuffová, práve nemala odvahu.

Hovor odmietla a radšej si užívala opojnú zmes nervozity a vzrušenia, ktorú v nej vyvolal každý prípad vraždy. Vrhla letmý pohľad na navigáciu, nasadila si helmu, prebrala motorku k životu a s revom sa vyrútila z parkoviska.

MIESTO ČINU, P STREET, WASHINGTON, D. C.

Za páskou ohraničujúcou miesto činu sa už zišiel hlúčik zvedavcov, ktorým za súmraku striedavo dopadalo na tváre červené a modré svetlo blikajúcich majákov.

Zvláštny agent FBI Vik Devereaux čakal na verande domu. Jeho bledá tvár vyzerala ako biely balón vznášajúci sa nad pokrčeným tmavým oblekom. Večne mal vaky pod očami a trochu sa hrbil. Aj napriek výzoru hrobára dokonale spĺňal stereotypnú predstavu o zanedbanom, no zároveň príťažlivom detektívi.

Sayer podliezla policajnú pásku a pozdravila ho zdvihnutím ruky. „Nuž, Vik, zdá sa, že na tomto prípade budeme pracovať spolu.“

„Ahoj, kapacita,“ prikývol Vik so zachmúrenou tvárou. Svoju poznámku nemyslel ako poklonu. Rovnako ako Sayer bol zvláštnym agentom centrálného útvaru krízových zásahov FBI. Jednotlivé oddelenia tohto útvaru spoločne vyšetrovali sériové vraždy alebo vyvíjali stratégie pre krízové udalosti, napríklad pri streľbe v škole alebo útoku ostreľovača, náhodne si vyberajúceho obeť na ulici. Federálny úrad pre vyšetrovanie zamestnával veľa ľudí s doktorským titulom, väčšinou však išlo o psychológov a veľa agentov nechápalo, načo majú v tíme promovajú neurologičku. Sayerinu obľúbenosť v kolektíve nezvýšilo ani to, že ju v zamestnaní povyšovali rýchlejšie než ostatných. Ale Vik mal dobrú povest a kolegovia úprimne obdivovali jeho odolnosť proti stresu.

Sayer dúfala, že s úlohou druhých huslí sa jej nový partner rýchlo zmieri.

„Tak čo tu máme?“ spýtala sa. Vyzliekla si koženú bundu a sadla si na nízku stoličku, aby sa pripravila na vstup na miesto činu.

„Hotovú nočnú moru,“ odvetil Vik so slabým cajunským prízvukom. „Poslali sem pyrotechnikov na previerku budov a chlapci ju, pochopiteľne, prešli od pivnice až po strechu. Potom dorazili záchranári, aby sa postarali o zranených policajtov. Napadlo mi, či by sme nemali zavolať aj tanečnú skupinu, mohla by si na mieste činu poriadne zastepovať.“ Prehrabol si dlhé hnedé vlasy. „V každom prípade mŕtva ešte vždy leží vnútri. Čakáme, kedy s ňou Joan skončí a dovolí nám ju odviezť.“

„Mŕtva?“

„Áno. Obeťou je pravdepodobne žena. Zdá sa, že ešte bola dosť mladá.“

„Doriti,“ zahrešila Sayer a vopchala si prameň vlasov pod tesne priliehajúcu šatku.

„Áno. Dom je v podstate prázdny, celá šou sa odohráva v pivnici. Vyzerá to tam dosť zle. Ak poznáš triky, ktorými sa dá predísť vracaniu, buď rada.“

„Nijaké nepoznám.“ Sayer počas štúdia často pracovala s mŕtvolami. Pohľad na krv a tkanivá jej nespôsoboval nevoľnosť. Ako každý, kto sa pri práci stretáva so smrťou, si vedela v mysli zatiahnuť pomyselný záves a oddeliť svoje pocity od hrôz, ktorým musela čeliť. Bolo to strašné, ale nevyhnutné, ak si mala zachovať zdravý rozum. Zblízka videla, čo sa stalo ľuďom, ktorých obranný mechanizmus nebol taký silný, ako si mysleli. Bez neho by ste túto prácu nezvládli – iba ak by ste boli psychopat.

„Takže,“ pokračoval Vik a obrátil niekoľko strán vo svojom zápisníku, „pred dvanástimi dňami polícia prijala tiesňové volanie. Mladé dievča tvrdilo, že netuší, kde sa nachá-

dza, a potom sa spojenie náhle prerušilo. Hovor nedokázali presne lokalizovať, ale dospeli k záveru, že prišiel z niektorého domu na tejto ulici. Poslali sem hliadkovacie auto. Strážnici vykonali rutinnú kontrolu a zabúchali na niekoľko dverí. Usúdili, že zrejme išlo len o blúzniacu narkomanku. Dom vyzeral neobývaný, a tak zase odišli.“

„Preboha.“ Sayer sa uistila, že na sebe nemá nijaké uvoľnené predmety, a potom si natiahla latexové rukavice.

„Viem!“ podráždene odsekol Vik. „A dnes sa niekto telefonicky sťažoval na neznesiteľný zápach. Tí istí dvaja policajti sa sem vrátili a vykopli dvere. Zápach sa šíril z pivnice. Jeden z tých dvoch zakopol na schodoch do nej o nastražený drôt a brokovnica vystrelila. Ten chudák schytil plný zásah z bezprostrednej blízkosti. Aj jeho parťáka zasiahlo zo pár brokov, ale dostane sa z toho, na rozdiel od prvého poliša. Z nemocnice prišla správa, že je v kritickom stave.“

Sayer a Vik pomaly prešli po chodbe do kuchyne, ktorá sa nachádzala v zadnej časti domu. Dvaja kolegovia z forenzného oddelenia tam kľáčali na dlážke a zaisťovali stopy.

Sayer zastala navrchu schodiska a pozrela do suterénu. Brokovnica ešte vždy visela zo stropu a čakala, kedy ju odnesú. Drevené schodisko zdola zaplavovalo svetlo reflektorov a vrhlo Sayerin dlhý tieň na zakrvavenú kuchynskú dlážku. Pach smrti sa vznášal vo vzduchu ako starý dechtový olej na vodnej hladine.

„Ale prečo nás požiadali o pomoc? Očakávala by som, že ľudia z washingtonského policajného oddelenia budú chcieť ten prípad vyriešiť sami, keď im ťažko zranili kolegu.“

„Hneď pochopíš prečo. Ešte nič neodniesli. Dokonca ani psa,“ dodal Vik.

„Psa?!“

„Viem, jasné? Ako prvé tam našli šteňa.“

„Šteňa,“ neveriacky zopakovala Sayer, keď schádzala do pivnice.

Schody ich priviedli do veľkej miestnosti bez okien, ktorej betónová podlaha a holé tehlové múry odrážali svetlo policajných reflektorov. Na opačnej strane pivnice stála hlavná súdna lekárka FBI Joan Warrenová pred železnou klietkou visiacou zo stropu. Skôr by ste ju očakávali v mučiarni pod londýnskym Towerom než v pivnici radového domu. Poskytovala dosť miesta pre veľké zviera a čierne železné mreže jej dodávali starosvetský gotický nádych. Hrubá čierna železná reťaz, na ktorej visela, bola pripivená k stropu lesklým novým hákom.

Joan sa nakláňala do otvorenej klietky a hrbila sa nad predmetom na jej dne. Aj keď Sayer nevidela súdnej lekárke do tváre, nepochybovala, že na nej pohráva úsmev, tak ako na každom mieste činu. Zo všetkých ľudí v Quanticu iba Joan nepotrebovala na prácu s mŕtvymi duševný záves. Bola pevne presvedčená, že ľudia po smrti odchádzajú na lepšie miesto. Pri každej pitve jej tvár vyžarovala spokojnosť človeka presvedčeného o tom, že má pred sebou len dočasnú schránku obete vraždy, ktorej nesmrteľná duša už dávno odletela do neba, nirvány alebo kamkoľvek. Sayer si želala uveriť tej predstave tiež. Každodenné hrôzy spojené s prácou by potom určite znášala ľahšie.

Sayer na chvíľu zabudla na Joan aj na klietku a rozhládla sa po pivnici. Vždy si rada najprv urobila celkovú predstavu o mieste činu, skôr než sa sústredila na obeť. Stála nehybne, len prstami kĺzala po šnúрке so žltými korálikmi vo svojom vrecku. Až na klietku bola pivnica prázdna.

Dvaja technici čupeli vedľa seba pod schodiskom. Zdvihli hlavy a privítali Sayer silenými úsmevmi. V jednom spoznala Ezru, mladého muža s modrými vlasmi a s tvárou ozdobenou desiatkami pírsingov. Držal nepokojné šteňa zabalené až po krk vo vreci na špinavú bielizeň, zatiaľ čo druhý technik sa márne snažil lepiacim valčekom pozbierať psovi z papule zachytené nečistoty.

Šteňa poštekávalo a vrtiacim sa chvostom búchalo do igelitu.

Ezra podráždene zastonal. „Zdravím, zvláštna agentka Altairová. Nedarí sa mi spracovať toto psisko. Dal som ho do vreca, no zbieranie stôp z neho musia dokončiť v laboratóriu.“ Pes ticho zaskučal a telo mu znehybnelo, ale ďalej obľizoval Ezrovi ruku.

„Vy ste expert, Ezra. Jeden z vás by tam mohol psa odviezť hneď a ostatní by pokračovali v práci tu.“

Tretí technik s fotoaparátom pomaly obchádzal pivnicu, ktorú podchvíľou ožiaril blesk.

Sayer sa napokon zhlboka nadýchla a priblížila sa ku klietke. Keď bola ešte nováčikom na akadémii FBI, každý prípad sériového vraha, ktorý sa jej priplietol do cesty, ju naplnil radosťou hraničiacou so vzrušením. Brutalita v celej svojej odpornosti – takému silnému lákadlu sa jednoducho nedalo odolať. Teraz cítila iba nevoľnosť. Každá obeť urobila do závesu v jej mysli ďalšiu malú dieru a čoraz ťažšie sa jej skrývali pocity aj objektívne posudzovali mŕtve ženy a deti, ktorými jej dláždili cestu prenasledovaní netvori.

„Je dosť nezvyčajná,“ poznamenala a ukázala na klietku.

Vik jej dal prednosť a sám sa spočiatku držal v úzadí. „Áno. Možno sa nám podarí zistiť, kde ju vyrobili.“

Pracovali na svojom prvom spoločnom mieste činu a Sayer bola vďačná, že Vik sa na ňu príliš nelepí ani zbytočne netára. Vzhľadom na svoj prebiehajúci výskumný projekt Sayer nedostala stáleho partnera, takže nikdy netušila, čo má očakávať, keď jej pri vyšetrovaní prípadu niekoho prideliť. Nevedela si predstaviť nič horšie ako kolegov, ktorí nezatvorila ústa ani nad mŕtvou.

„Teraz už vieš, prečo nás sem zavolali.“ Vikov hlas znel stiesnene.

Sayer prikývla, ani naňho nepozrela a podošla k súdnej lekáre.